

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

18. října 2011 *

Ve věci T-53/10,

Peter Reisenhel, s bydlištěm v Gilching (Německo), zastoupený E. A. Bussem, advokátem,

žalobce,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), původně zastoupenému S. Schäffnerem, poté R. Manea a G. Schneiderem, jako zmocněnci,

žalovanému,

příčemž další účastníci řízení před odvolacím senátem OHIM byla

Dynamic Promotion Co. Ltd, se sídlem v Bangkoku (Thajsko),

* Jednací jazyk: němčina.

jejímž předmětem je žaloba podaná jednak proti rozhodnutí třetího odvolacího senátu OHIM ze dne 6. listopadu 2009, opravenému rozhodnutím ze dne 10. prosince 2009 (věc R 621/2009-3), a jednak proti rozhodnutí třetího odvolacího senátu OHIM ze dne 22. března 2010 (věc R 621/2009-3), která se týkají řízení o prohlášení neplatnosti mezi Peterem Reisenhelem a společností Dynamic Promotion Co. Ltd,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení I. Pelikánová (zpravodajka), předsedkyně, K. Jürimäe a M. van der Woude, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Heeren, rada,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 5. února 2010,

s přihlédnutím k vyjádření k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 31. května 2010,

s přihlédnutím k replice došlé kanceláři Tribunálu dne 16. července 2010,

s přihlédnutím k návrhu žalobce na provedení dokazování ze dne 30. srpna 2010,

s přihlédnutím ke změně složení senátů Tribunálu,

s přihlédnutím k vyjádření OHIM došlému kanceláři Tribunálu dne 30. září 2010,

s přihlédnutím k písemné otázce Tribunálu účastníkům řízení,

po jednání konaném dne 6. dubna 2011,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Další účastnice řízení před odvolacím senátem Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory), společnost Dynamic Promotion Co. Ltd, je majitelkou (průmyslového) vzoru Společenství zapsaného pod číslem 217955-0001 (dále jen „zpochybněný průmyslový vzor“).
- 2 Dne 22. dubna 2008 žalobce Peter Reisenhel podal u OHIM prostřednictvím svého zástupce návrh na prohlášení neplatnosti zpochybněného průmyslového vzoru podle čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství (Úř. věst. 2002, L 3, s. 1; Zvl. vyd. 13/27, s. 142).

- 3 Rozhodnutím ze dne 20. května 2009 (dále jen „rozhodnutí zrušovacího oddělení“) zrušovací oddělení OHIM návrh na prohlášení neplatnosti zpochybněného průmyslového vzoru zamítlo. Rozhodnutí zrušovacího oddělení má šest stran. OHIM toto rozhodnutí v den jeho přijetí zaslal zástupci žalobce faxem a poštou, spolu s doprovodným jednostránkovým dopisem. Žalobce zásilku obdržel poštou dne 25. května 2009.

- 4 Dne 3. června 2009 žalobce proti rozhodnutí zrušovacího oddělení podal odvolání. Zástupce žalobce zaslal OHIM písemné odůvodnění odvolání nejprve poštou dne 21. září 2009 a následně pak faxem dne 23. září 2009. OHIM zásilku faxem obdržel dne 23. září 2009 a následně zásilku poštou dne 24. září 2009.

- 5 Dne 13. října 2009 kancelář odvolacích senátů OHIM informovala žalobce, že lhůta k podání písemného odůvodnění odvolání stanovená v článku 57 nařízení č. 6/2002 uplynula dne 21. září 2009. Podle OHIM tedy odvolání žalobce mohlo být nepřijatelné, jelikož bylo dotyčné odůvodnění obdrženo dne 23. září 2009, a tudíž po lhůtě. V tomto ohledu byla žalobci poskytnuta lhůta do 13. listopadu 2009 k předložení vyjádření.

- 6 Ve svém vyjádření ze dne 14. října 2009 žalobce uvedl, že rozhodnutí zrušovacího oddělení mu bylo doručeno pouze poštou dne 25. května 2009, což osvědčuje razítko o přijetí na dokumentu doručeném kanceláři zástupce žalobce. V důsledku toho bylo písemné odůvodnění odvolání podáno ve lhůtě.

- 7 Rozhodnutím ze dne 6. listopadu 2009 (dále jen „rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009“) třetí odvolací senát odvolání odmítl jako nepřijatelné. Odvolací senát, který se odvolal na zprávu faxového zařízení zrušovacího oddělení o přenosu, která je obsažena ve správním spisu, měl za to, že rozhodnutí zrušovacího oddělení bylo skutečně

zástupci žalobce doručeno faxem dne 20. května 2009. Vyvodil z toho, že lhůta k podání písemného odůvodnění odvolání uplynula dne 21. září 2009, a že v důsledku toho odůvodnění obdržené dne 23. září 2009 bylo podáno po lhůtě. V této souvislosti měl odvolací senát také za to, že razítko o přijetí postrádá důkazní hodnotu, pokud jde o otázku data doručení rozhodnutí zrušovacího oddělení.

- 8 Dne 12. listopadu 2009 zaslal žalobce OHIM nové vyjádření, k němuž byla připojena zpráva faxového zařízení jeho zástupce o přijatých faxech za období od 18. do 25. května 2009 včetně. Podle žalobce zpráva prokazuje, že rozhodnutí zrušovacího oddělení nebylo jeho zástupci doručeno faxem dne 20. května 2009.
- 9 Rozhodnutím ze dne 10. prosince 2009 (dále jen „rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009“) třetí odvolací senát opravil rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009 ve smyslu článku 39 nařízení Komise (ES) č. 2245/2002 ze dne 21. října 2002, kterým se provádí nařízení č. 6/2002 (Úř. věst. L 341, s. 28; Zvl. vyd. 13/31, s. 14). Podle odvolacího senátu bylo třeba zohlednit vyjádření žalobce ze dne 12. listopadu 2009 předložené před uplynutím lhůty, kterou OHIM žalobci poskytl. Odvolací senát však měl za to, že zpráva o přijatých faxech poskytnutá žalobcem neumožňuje zpochybnit skutečnosti uváděné OHIM stran doručení rozhodnutí zrušovacího oddělení faxem dne 20. května 2009. Uvedená zpráva o přijatých faxech konkrétně zmiňovala sedmistránkový fax, který zástupce žalobce obdržel dne 20. května 2009 ve 12:35 hodin. Podle odvolacího senátu tento dokument odpovídal rozhodnutí zrušovacího oddělení zaslanému s doprovodným dopisem. V důsledku toho se odvolací senát rozhodl výrok rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009 zachovat v platnosti.
- 10 Dne 23. prosince 2009 požádal žalobce o to, aby rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009 bylo znovu opraveno v tom smyslu, aby bylo uznáno, že písemné odůvodnění odvolání bylo podáno ve lhůtě. V tomto ohledu žalobce předložil nové skutečnosti týkající

se průběhu práce a zpracování faxů v kanceláři svého zástupce, jakož i systematického uvádění čísla odesílatele na faxech pocházejících od OHIM. Podpůrně žalobce požádal o navrácení do původního stavu na základě článku 67 nařízení č. 6/2002.

- 11 Rozhodnutím ze dne 22. března 2010 (dále jen „rozhodnutí ze dne 22. března 2010“) třetí odvolací senát žádosti žalobce podané dne 23. prosince 2009 zamítl. Pokud jde o žádost o opravu, měl za to, že podmínky uložené v článku 39 nařízení č. 2245/2002 splněny nebyly.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 12 Žalobce v žalobě navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009, opravené rozhodnutím ze dne 10. prosince 2009;

 - podpůrně mu přiznal navrácení do původního stavu;

 - uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

13 Dopisem ze dne 7. dubna 2010 žalobce svá návrhová žádání upravil v návaznosti na přijetí rozhodnutí ze dne 22. března 2010, když kromě toho navrhl, aby Tribunál:

- zrušil rozhodnutí ze dne 22. března 2010;

- určil, že písemné odůvodnění odvolání bylo u odvolacího senátu podáno ve lhůtě.

14 V replice vzal žalobce zpět body návrhových žádání směřující k tomu, aby mu bylo přiznáno navrácení do původního stavu, a k tomu, aby bylo určeno, že písemné odůvodnění odvolání bylo u odvolacího senátu podáno ve lhůtě. V konečném výsledku tedy navrhuje, aby Tribunál zrušil rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009, opravené rozhodnutím ze dne 10. prosince 2009, zrušil rozhodnutí ze dne 22. března 2010 a uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

15 OHIM navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu;

- uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 16 Žalobce uvádí dva žalobní důvody, první vychází z porušení práva být vyslechnut a druhý z nesprávného posouzení. Navrhuje rovněž Tribunálu, aby provedl dokazování.
- 17 OHIM opodstatněnost žalobních důvodů žalobce zpochybňuje. Kromě toho uvádí, že návrh na zrušení rozhodnutí ze dne 22. března 2010 je nepřijatelný a že některé přílohy žaloby Tribunál nemůže zohlednit.
- 18 Tribunál má za to, že kromě analýzy důvodů a argumentů účastníků řízení je nebytné provést i bez návrhu přezkoumání pravomoci OHIM k přijetí rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009 a 22. března 2010.

K přijatelnosti návrhu na neplatnost rozhodnutí ze dne 22. března 2010

- 19 OHIM uvádí, že návrh na zrušení rozhodnutí ze dne 22. března 2010 je nepřijatelný, neboť mění předmět řízení před odvolacím senátem. Předmětem uvedeného rozhodnutí totiž byly dvě žádosti žalobce podané po přijetí rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009 a rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009.
- 20 Žalobce má za to, že tím, že navrhl zrušení rozhodnutí ze dne 22. března 2010, předmět řízení nezměnil, ale pouze rozšířil. Takové rozšíření je přitom podle judikatury přijatelné, a to z důvodů hospodárnosti řízení.

- 21 Úvodem je třeba připomenout, že na základě čl. 135 odst. 4 jednacího řádu Tribunálu nesmí spisy účastníků řízení změnit předmět řízení před odvolacím senátem.
- 22 V projednávané věci bylo rozhodnutí ze dne 22. března 2010 přijato jako odpověď na dopis žalobce ze dne 23. prosince 2009, ve kterém žalobce požádal o druhou opravu rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009 a podpůrně o navrácení do původního stavu.
- 23 Tyto dvě žádosti byly v rozhodnutí ze dne 22. března 2010 přezkoumány zvlášť a následně byly obě zamítnuty.
- 24 Z rozhodnutí ze dne 22. března 2010 přitom vyplývá, že se žádost o opravu předložená žalobcem v dopise ze dne 23. prosince 2009 týkala otázky, zda rozhodnutí zrušovacího oddělení bylo žalobci doručeno faxem dne 20. května 2009. Měla tak přesně tentýž předmět jako rozhodnutí ze dne 6. listopadu a 10. prosince 2009. V rozsahu, v němž se rozhodnutí ze dne 22. března 2010 týká žádosti o opravu, tedy navazuje na předchozí rozhodnutí odvolacího senátu, takže nemění předmět řízení před odvolacím senátem.
- 25 Naproti tomu žalobce požádal OHIM o navrácení do původního stavu poprvé ve svém dopise ze dne 23. prosince 2009. Tato otázka tedy nebyla předmětem rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009 ani rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009. V rozsahu, v němž se návrh na zrušení rozhodnutí ze dne 22. března 2010 týká navrácení do původního stavu, tedy tento návrh mění předmět řízení před odvolacím senátem ve smyslu čl. 135 odst. 4 jednacího řádu.

- 26 Za těchto okolností je třeba prohlásit, že návrh na zrušení rozhodnutí ze dne 22. března 2010 je přípustný v rozsahu, v němž se uvedené rozhodnutí týká žádosti o opravu, a nepřípustný v rozsahu, v němž se uvedené rozhodnutí týká žádosti o navrácení do původního stavu.

K pravomoci OHIM k přijetí rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009 a 22. března 2010

- 27 Úvodem je třeba uvést, že pravomoc autora aktu je nepominutelnou otázkou, kterou je třeba jako takovou zkoumat i bez návrhu (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 27. února 1992, BASF a další v. Komise, T-79/89, T-84/89 až T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 a T-104/89, Recueil, s. II-315, bod 31).
- 28 V projednávané věci má Tribunál za to, že je nezbytné přezkoumat pravomoc odvolacího senátu OHIM k přijetí rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009 a 22. března 2010 na základě článku 39 nařízení č. 2245/2002.

- 29 Podle článku 39 nařízení č. 2245/2002:

„V rozhodnutích [OHIM] lze opravit pouze gramatické chyby, chyby v psaní a zjevné nesprávnosti. Opravu provede oddělení, které rozhodnutí vydalo, a to z moci úřední nebo na žádost účastníka.“

- 30 V projednávané věci se změny provedené v rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009 ani změny, o které žalobce požádal dne 23. prosince 2009, netýkají gramatických chyb ani chyb v psaní, což ostatně účastníci řízení nezpochybňují.
- 31 V odpovědi na písemnou otázku položenou Tribunálem v rámci organizačních procesních opatření žalobce uvedl, že se dotčené změny netýkají ani opravy zjevné nesprávnosti. Má tedy za to, že rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009 a 22. března 2010 musejí být zrušena v důsledku nedostatku pravomoci OHIM.
- 32 Pokud jde o rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009, OHIM má za to, že nezohlednění vyjádření žalobce předloženého ve stanovené lhůtě představuje zjevnou nesprávnost ve smyslu článku 39 nařízení č. 2245/2002. Podpůrně uvádí, že uvedené rozhodnutí odvolacího senátu mohlo být založeno na jiném právním základě, zejména na obecné právní zásadě opravňující vzít protiprávní správní akt zpět.
- 33 Pokud jde o rozhodnutí ze dne 22. března 2010, OHIM uvádí, že odvolací senát měl pravomoc rozhodnout o žádosti žalobce o opravu ze dne 23. prosince 2009 na základě článku 39 nařízení č. 2245/2002.
- 34 S ohledem na argumentaci účastníků řízení je třeba ověřit, zda se změny provedené v rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009 a změny, o které požádal žalobce dne 23. prosince 2009, týkají opravy zjevných nesprávností ve smyslu článku 39 nařízení č. 2245/2002.

- 35 V tomto ohledu je podle judikatury s ohledem na význam závazného charakteru výroku konečného rozhodnutí přijatého příslušným orgánem a s ohledem na dodržování zásady právní jistoty třeba pravidlo umožňující výjimečně následně opravit takové rozhodnutí vykládat striktně. Pojem „zjevná nesprávnost“ je tedy omezen na vady formální povahy, jejichž chybnost vyplývá jasně z obsahu samotného rozhodnutí a kterými není dotčen rozsah a podstata tohoto rozhodnutí, tak jak je charakterizováno svým výrokem a odůvodněním. Naproti tomu se pojem „zjevná nesprávnost“ nemůže týkat vady, která by mohla zpochybnit podstatu napadeného rozhodnutí [viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 14. prosince 2006, *Gagliardi v. OHIM – Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANŮ MANU MANU)*, T-392/04, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 55].

K rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009

- 36 Je třeba konstatovat, že odvolací senát tím, že přijal rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009, v podstatě použil mechanismus opravy ke zhojení vady spočívající v porušení práv obhajoby žalobce, tak jak jsou zakotvena v článku 62 nařízení č. 6/2002, vyplývající z toho, že rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009 bylo přijato před uplynutím lhůty poskytnuté žalobci k předložení vyjádření.
- 37 Takové porušení práv obhajoby přitom nepředstavuje zjevnou nesprávnost ve smyslu článku 39 nařízení č. 2245/2002, tak jak je vyložen v bodě 35 výše. Takové porušení totiž představuje vadu, kterou je dotčeno řízení, které vedlo k přijetí rozhodnutí ze dne 6. prosince 2009, a tudíž vadu, která může zpochybnit podstatu tohoto rozhodnutí. Stejně tak zohlednění vyjádření předloženého žalobcem ve stanovené lhůtě ovlivnilo odůvodnění rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009, a tudíž jeho obsah.

- 38 Článek 39 nařízení č. 2245/2002 tedy nepředstavoval vhodný právní základ umožňující OHIM zhojit vadu spočívající v porušení práv obhajoby žalobce, ke kterému došlo v rámci řízení, jež vedlo k přijetí rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009. V důsledku toho odvolací senát neměl pravomoc přijmout rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009 na základě tohoto ustanovení.
- 39 Aniž je dotčen závěr uvedený v předcházejícím bodě, je třeba uvést, že – jak uvedl OHIM – rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009 mohl odvolací senát v zásadě přijmout podle jiného právního základu.
- 40 Judikatura totiž zakotvila obecnou právní zásadu, podle které zpětvzetí protiprávního správního aktu, kterým byla vytvořena subjektivní práva, se zpětnou účinností je přípustné s výhradou, že orgán, který akt vydal, splní podmínky týkající se respektování přiměřené lhůty a legitimního očekávání beneficianta aktu, který mohl spoléhat na jeho legalitu (rozsudky Soudního dvora ze dne 12. července 1957, *Algera* a další v. *Shromáždění*, 7/56 a 3/57 až 7/57, *Recueil*, s. 81, 116, a ze dne 3. března 1982, *Alpha Steel v. Komise*, 14/81, *Recueil*, s. 749, bod 10; rozsudek Tribunálu ze dne 12. září 2007, *González y Díez v. Komise*, T-25/04, *Sb. rozh. s. II-3121*, bod 97).
- 41 I přes existenci jiného právního základu však pochybení při volbě právního základu způsobí zrušení dotyčného aktu, jestliže může mít důsledky na jeho obsah, zejména tím, že je řízení použitelné pro jeho přijetí stíženo protiprávností [viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 10. prosince 2002, *British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco*, C-491/01, *Recueil*, s. I-11453, bod 98 a ze dne 11. září 2003, *Komise v. Rada*, C-211/01, *Recueil*, s. I-8913, bod 52].

- 42 V projednávané věci přitom judikatura citovaná v bodě 40 výše nestanoví zvláštní postup pro zpětvzetí protiprávního aktu.
- 43 Pokud jde o dodržování podmínek uložených uvedenou judikaturou, rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009 bylo vydáno jeden měsíc a čtyři dny po rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009, což představuje přiměřenou lhůtu.
- 44 Dále pak rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009 svědčilo další účastníci řízení před odvolacím senátem, jelikož jím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí zrušovacího oddělení. Jelikož rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009 výrok rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2009 nezměnilo, legitimní očekávání další účastnice řízení před odvolacím senátem dotčeno nebylo.
- 45 Neexistují tedy skutečnosti nasvědčující tomu, že by obsah rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009 mohl být dotčen nesprávnou volbou právního základu. Za těchto okolností by zrušení uvedeného rozhodnutí z důvodu tohoto pochybení postrádalo jakýkoli užitečný účinek, jelikož by rozhodnutí přijaté odvolacím senátem v návaznosti na zrušení bylo přijato za týchž podmínek a bylo by založeno na týchž skutečnostech jako zrušené rozhodnutí.
- 46 Je tudíž třeba dospět k závěru, že pochybení odvolacího senátu pokud jde o volbu použitelného právního základu neodůvodňuje zrušení rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009.

K rozhodnutí ze dne 22. března 2010

- 47 Žádost žalobce o opravu ze dne 23. prosince 2009 směřovala k tomu, aby bylo uznáno, že písemné odůvodnění odvolání bylo podáno ve lhůtě. Taková žádost přitom nesměruje k opravě vady formální povahy, kterou je stíženo dotčené rozhodnutí, ale směřuje k meritornímu přezkumu posledně uvedeného rozhodnutí a k přijetí nového rozhodnutí s odlišným obsahem.
- 48 S ohledem na to, co bylo uvedeno v bodě 35 výše, tedy vada uplatňovaná žalobcem v žádosti ze dne 23. prosince 2009 není zjevnou nesprávností ve smyslu článku 39 nařízení č. 2245/2002, což znamená, že odvolací senát neměl pravomoc o uvedené žádosti meritorně rozhodovat na základě tohoto ustanovení.
- 49 Navíc v rozsahu, v němž měl odvolací senát tím, že zamítl žádost ze dne 23. prosince 2009, implicitně za to, že jeho dřívější rozhodnutí ohledně odvolání není protiprávní, neměl ani pravomoc uvedené rozhodnutí vzít zpět.
- 50 V důsledku toho odvolací senát neměl žádnou pravomoc k přijetí rozhodnutí ze dne 22. března 2010, pokud jde o zamítnutí žádosti o opravu ze dne 23. prosince 2009 z meritorního hlediska.
- 51 Za těchto okolností je třeba rozhodnutí ze dne 22. března 2010 zrušit v rozsahu, v němž se týká žádosti žalobce o opravu ze dne 23. prosince 2009.

K přílohám žaloby

- 52 Podle OHIM mu byly přílohy K 8 a K 13 žaloby předloženy teprve po přijetí rozhodnutí ze dne 6. listopadu a 10. prosince 2009, a proto nemohou být zohledněny.
- 53 Žalobce na argument OHIM specificky neodpověděl.
- 54 Je třeba poznamenat, že dotčené dokumenty, a sice čestná prohlášení zástupce žalobce a jeho zaměstnankyně, byly OHIM předloženy jako příloha dopisu žalobce ze dne 23. prosince 2009, to znamená po uplynutí lhůty, kterou OHIM uložil žalobci k předložení vyjádření ohledně přípustnosti písemného odůvodnění odvolání. V důsledku toho nebyly součástí skutkového rámce věci, tak jak existoval v okamžiku přijetí rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009.
- 55 Dotčené dokumenty ostatně odvolací senát přezkoumal v rozhodnutí ze dne 22. března 2010. Z bodů 47 až 51 výše ale vyplývá, že neměly být přezkoumány stran žádosti žalobce o opravu, neboť odvolací senát neměl žádnou pravomoc meritorně rozhodovat o této žádosti. Dále v rozsahu, v němž se rozhodnutí ze dne 22. března 2010 týká žádosti o navrácení do původního stavu, není součástí předmětu řízení před Tribunálem, jak vyplývá z bodů 19 až 26 výše. V důsledku toho obsah příloh K 8 a K 13 není každopádně s ohledem na uvedený předmět relevantní.

- 56 Tribunál tudíž přílohy K 8 a K 13 žaloby zohledňovat nemusí, jelikož nebyly součástí skutkového rámce ke dni přijetí rozhodnutí ze dne 10. prosince 2009 a jelikož nespádají pod předmět sporu před Tribunálem, tak jak byl uveden v bodech 19 až 26 výše.

K věci samé

- 57 Žalobce uvádí dva žalobní důvody, první vychází z porušení práva být vyslechnut a druhý vychází z nesprávného posouzení. Je však třeba poznamenat, že oba tyto žalobní důvody mají v podstatě tentýž předmět, a splývají tedy v rozsahu, v němž se týkají pochybení, kterého se údajně dopustil odvolací senát, když měl za to, že písemné odůvodnění odvolání bylo podáno po lhůtě, a v důsledku toho je nepřípustné. Oba žalobní důvody je tedy třeba přezkoumat společně.
- 58 Žalobce v podstatě tvrdí, že rozhodnutí zrušovacího oddělení mu bylo doručeno poštou dne 25. května 2009, takže písemné odůvodnění odvolání, které OHIM obdržel dne 23. září 2009, bylo podáno ve lhůtě čtyř měsíců stanovené v článku 57 nařízení č. 6/2002.
- 59 Žalobce v této souvislosti zpochybňuje, že rozhodnutí zrušovacího oddělení bylo doručeno jeho zástupci faxem dne 20. května 2009, a připomíná, že důkazní břemeno v tomto ohledu přísluší OHIM.
- 60 OHIM opodstatněnost argumentů žalobce zpochybňuje.

- 61 Úvodem je třeba připomenout, že z článku 47 nařízení č. 2245/2002 vyplývá, že OHIM může svá rozhodnutí doručovat faxem [viz obdobně rozsudek Tribunálu ze dne 19. dubna 2005, *Success-Marketing v. OHIM – Chipita (PAN & CO)*, T-380/02 a T-128/03, Sb. rozh. s. II-1233, body 54 až 61].
- 62 Článek 51 nařízení č. 2245/2002 stanoví, že podrobnosti odeslání faxu stanoví prezident OHIM.
- 63 V tomto ohledu článek 2 rozhodnutí prezidenta OHIM EX-03-04 ze dne 20. ledna 2003 stanoví následující:

„V každém rozhodnutí, sdělení nebo oznámení zaslaném [OHIM] faxovým zařízením nebo elektronickým komunikačním prostředkem v rámci řízení týkajících se zapsaných (průmyslových) vzorů Společenství je v záhlaví uveden odpovědný útvar, jakož i celé jméno odpovědného pracovníka či pracovníků pro účely rozhodnutí, sdělení nebo oznámení. Tyto údaje nahrazují razítko nebo podpis.“

- 64 V projednávaném případě zpráva OHIM o přenosu vztahující se k doručení rozhodnutí zrušovacího oddělení faxem obsahuje následující údaje:
- kopii první strany faxu, a sice doprovodný dopis zaslaný zástupci žalobce obsahující identifikaci odpovědného útvaru (HAUPTABTEILUNG GESCHMACKS-MUSTER – NICHTIGKEITSABTEILUNG) a identifikaci odpovědného zaměstnance, jakož i poznámku, že je připojeno šestistránkové rozhodnutí zrušovacího oddělení ze dne 20. května 2009;

- 20. května 2009 ve 12:22 hodin, pokud jde o datum a hodinu přenosu;

 - „+34965139818“, pokud jde o číslo faxového zařízení OHIM;

 - „00498982006111“, pokud jde o číslo faxového zařízení příjemce;

 - „7“, pokud jde o počet zaslaných stran;

 - poznámku „OK“, pokud jde o výsledek přenosu;

 - 20. května 2009 ve 12:27 hodin, pokud jde o datum a hodinu vytvoření zprávy.
- 65 S ohledem na zprávu o přenosu je tak třeba nejprve konstatovat, že OHIM dodržel požadavky uložené v článku 2 rozhodnutí EX-03-04 ohledně náležitostí doručení faxem.
- 66 Dále ze zprávy o přenosu rovněž vyplývá, že OHIM zástupci žalobce zaslal dne 20. května 2009 ve 12:22 hodin sedmistránkový fax, který obsahoval jednostránkový doprovodný dopis uvádějící, že je připojeno šestistránkové rozhodnutí zrušovacího oddělení.

- 67 Konečně byl podle zprávy o přenosu fax zasláný OHIM ve 12:22 hodin řádně obdržen faxovým zařízením zástupce žalobce.
- 68 Je třeba přezkoumat čtyři argumenty uplatňované žalobcem za účelem zpochybnění posledně uvedeného konstatování.
- 69 Zprvce tak žalobce uvádí, že ze zprávy faxového zařízení jeho zástupce o přijatých faxech za období od 18. do 25. května, kterou žalobce předložil, vyplývá, že dne 20. května 2009 ve 12:35 hodin byl obdržen sedmistránkový fax pocházející od neidentifikovaného odesílatele.
- 70 Tato okolnost sama o sobě spíše posiluje důkazní hodnotu výše zkoumané zprávy o přenosu, jelikož ukazuje, že zástupce žalobce krátce nato obdržel fax obsahující tentýž počet stran jako fax zasláný OHIM.
- 71 Zadruhé však žalobce uvádí, že mezi odesláním faxu OHIM a přijetím faxu zástupcem žalobce uběhla příliš dlouhá doba.
- 72 V tomto ohledu je třeba připustit, že zatímco ze zprávy faxového zařízení OHIM o přenosu vyplývá, že odeslání faxu započalo ve 12:22 hodin a bylo ukončeno nejpozději ve 12:27 hodin, zpráva faxového zařízení zástupce žalobce o přijatých faxech uvádí jako hodinu přijetí 12:35 hodin.
- 73 Jak OHIM uvedl na jednání, tento osmiminutový posun však lze vysvětlit tím, že v důsledku manuálně provedených nastavení nejsou obě dotčená faxová zařízení nastavena přesně na stejnou hodinu, takže zobrazují údaje, které se v určité míře liší.

- 74 Zjištěný posun mezi odesláním a přijetím tudíž neznamená, že fax obdržení zástupcem žalobce není faxem zasláným OHIM.
- 75 Zatřetí žalobce poznamenává, že na faxu obdržení jeho zástupcem ve 12:35 hodin není uvedeno číslo odesílatele.
- 76 I za předpokladu, že – jak uvádí žalobce – je na faxech pocházejících od OHIM číslo odesílatele zpravidla uváděno, však tato okolnost nevylučuje, že určité faxové zařízení takovou identifikaci nezobrazuje, zejména z technických důvodů. V tomto ohledu OHIM skutečně na jednání upřesnil, že faxové zařízení, které bylo použito k zaslání dotčeného faxu, není součástí jeho informatizovaného systému, takže nebylo nařízeno automaticky k zobrazování čísla odesílatele.
- 77 Navíc z rozhodnutí EX-03-04 nevyplývá, že by byl OHIM povinen uvádět číslo odesílatele na faxech, které zasílá, a žalobce neuvádí, že by taková povinnost existovala na jiném základě.
- 78 Ani neuvedení čísla odesílatele faxu, který zástupce žalobce obdržel, za těchto okolností neumožňuje mít za to, že se nejednalo o fax zasláný OHIM.
- 79 Začtvrté žalobce uvádí, že po něm nelze požadovat, aby prokázal negativní skutečnost, a sice že neobdržel fax zasláný OHIM, aby mohl zpochybnit důkazní hodnotu zprávy o přenosu týkající se oznámení rozhodnutí zrušovacího oddělení faxem.

80 Je však třeba konstatovat, že by důkazní hodnota uvedené zprávy o přenosu byla mohla být zpochybněna předložením pozitivních důkazů. Žalobce totiž zejména mohl předložit fax, který skutečně obdržel dne 20. května 2009 ve 12:35 hodin, aby prokázal, že se nejednalo o fax zaslaný OHIM téhož dne ve 12:22 hodin.

81 Žalobce však uvádí, že předložení tohoto důkazu po něm požadováno být nemůže. Zaprvé v důsledku neexistující identifikace čísla faxového zařízení odesílatele není možné určit, jak byl dotčený fax zpracován. Zadruhé od jeho přijetí uplynula značně dlouhá doba.

82 Tyto argumenty přijmout nelze. Zpracování faxů obdržených zástupcem žalobce totiž spadá do výlučné odpovědnosti tohoto zástupce. Jelikož z přezkumu zprávy o přenosu a zprávy o přijatých faxech vyplývá, že OHIM fax zástupci žalobce zaslal a že krátce nato zástupce žalobce obdržel fax se stejným počtem stran pocházející od neidentifikovaného odesílatele, následky nepředložení faxu, který tento zástupce skutečně obdržel, tedy musí nést žalobce.

83 Je tomu tak tím spíše, že na základě čl. 28 odst. 1 písm. c) bodu i) nařízení č. 2245/2002 vykládaného ve vzájemném spojení s čl. 1 odst. 1 písm. b) téhož nařízení může osoba navrhuující neplatnost či její zástupce volně uvést číslo faxového zařízení, či nikoli, a v důsledku toho určit, zda tento způsob komunikace bude používán při zasílání sdělení mezi OHIM a touto osobou. Za těchto okolností totiž přísluší osobě navrhuující neplatnost či jejímu zástupci přijmout vhodná opatření k zajištění toho, aby byli případně s to prokázat obsah dokumentů, které skutečně obdrželi prostřednictvím tohoto komunikačního prostředku.

- 84 S ohledem na předcházející je třeba dospět k závěru, že zpráva o přenosu prokazuje právně dostačujícím způsobem, že rozhodnutí zrušovacího oddělení bylo zástupci žalobce doručeno faxem dne 20. května 2009. Odvolací senát měl tudíž správně za to, aniž pochybil, že písemné odůvodnění odvolání obdržené dne 23. září 2009 bylo předloženo po lhůtě stanovené v článku 57 nařízení č. 6/2002, a zohledněno tedy být nemůže.
- 85 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, odvolací senát za těchto okolností nebyl povinen zohlednit případ technického problému při přijetí uvedeného faxu či zaslání faxu na nesprávné číslo. Žalobce ostatně nijak neupřesňuje povahu případného technického problému a nezpochybňuje, že číslo příjemce zobrazené na zprávě o přenosu je číslem faxového zařízení jeho zástupce.
- 86 Žalobce se nemůže právem dovolávat ani toho, že odvolací senát porušil jeho právo být vyslechnut, jelikož mu neumožnil předložit vyjádření. Žalobce totiž na jedné straně tím, že nepředložil písemné odůvodnění odvolání ve lhůtě stanovené za tímto účelem, sám nevyužil uvedeného práva stran odůvodnění svého odvolání. Pokud jde o přípustnost písemného odůvodnění odvolání na straně druhé, žalobce dne 14. října a 12. listopadu 2009 předložil OHIM vyjádření, která odvolací senát přezkoumal v rozhodnutích ze dne 6. listopadu a 10. prosince 2009.
- 87 Nakonec žalobce uvádí, že odvolací senát dostatečně nepoměřil proti sobě stojící zájmy, zejména pokud jde o případnou žádost o navrácení do původního stavu směřující k vyřešení problému zaslání sporného faxu.

- 88 Žalobce však neupřesňuje, jaké zájmy měly být poměřeny se skutečností, že písemné odůvodnění odvolání bylo předloženo po lhůtě.
- 89 Rozhodnutí odvolacího senátu ohledně přípustnosti odvolání ostatně žalobce nezbavilo možnosti požádat o navrácení do původního stavu, což vskutku učinil dne 23. prosince 2009. Z bodů 25 a 26 výše však vyplývá, že vyřízení této žádosti odvolacím senátem v rozhodnutí ze dne 22. března 2010 není součástí předmětu sporu před Tribunálem.
- 90 Vzhledem k tomu, že všechny argumenty žalobce byly odmítnuty, je třeba oba žalobní důvody uplatňované žalobcem zamítnout.

K návrhu na provedení dokazování

- 91 Žalobce navrhuje Tribunálu, aby vyslechl dva svědky za účelem prokázání, že na faxech pocházejících od OHIM je uvedeno číslo odesílajícího faxového zařízení, a za účelem popsání způsobu práce v kanceláři jeho zástupce, konkrétně pak ohledně zpracování přijatých faxů. Žalobce tvrdí, že toto opatření umožní prokázat, že rozhodnutí zrušovacího oddělení nebylo doručeno jeho zástupci faxem dne 20. května 2009.
- 92 S ohledem na to, co bylo uvedeno v bodech 75 až 78 a 81 až 83 výše, však ani otázka, zda na faxech pocházejících od OHIM je uvedeno číslo odesílajícího faxového zařízení, ani způsoby organizace práce v kanceláři zástupce žalobce nejsou relevantní pro vyřešení sporu před Tribunálem. Návrh na provedení dokazování je tedy třeba zamítnout jako irelevantní.

- ⁹³ S ohledem na vše předcházející je třeba rozhodnutí ze dne 22. března 2010 zrušit v rozsahu, v němž se týká žádosti žalobce o opravu ze dne 23. prosince 2009, a ve zbývajících částech žalobu zamítnout.

K nákladům řízení

- ⁹⁴ Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch. Za okolností v projednávaném případě je důvodné rozhodnout, že každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) Rozhodnutí třetího odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) ze dne 22. března 2010 (věc R 621/2009-3) se zrušuje v rozsahu, v němž se týká žádosti Petera Reisen-thela o opravu ze dne 23. prosince 2009.**

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

3) Každý účastník řízení ponese vlastní náklady.

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 18. října 2011.

Podpisy.